

CAMINS OBERTS

Quedar-se d'una peça

Estimats diocesans,

Comença la Setmana Santa, la primera que compartim. Continuem la nostra reflexió sobre la missió, és a dir, sobre l'alegria de ser missioners. Aquests dies van acompanyats d'unes celebracions intenses i —deixeu-m'ho dir— fantàstiques. Celebrem allò que som i allò que estem cridats a ser: homes i dones que viuen estimant. I és que la Setmana Santa va d'això, d'estimar. Vet aquí el que voldria comentar a partir de la dita d'avui: «quedar-se d'una peça». Es diu normalment quan quedem sorpresos per algú. Doncs bé, és Jesús qui ens meravella, i molt.

Ho fa amb senzillesa, però al mateix temps amb radicalitat, amb valentia, amb autenticitat. Jesús és l'expressió viva de Déu Pare, que és amor; per això el seu Fill, Jesús, és qui estima en tot moment i ens ensenya com estimar. Us ho asseguro: estimar és trencador. Aquest és el camí que Jesús ens indica per viure. És Ell, Jesús, qui viu i es desvia perquè entenguem que ens cal conjugar sempre el verb «estimar»: en tot moment, en tota ocasió.

Jesús va viure fins a l'extrem una violència atroç, passant per la traïció, la mentida i la injustícia... Tota aquesta alta densitat de maldat condensava raons més que suficients per rebel·lar-se, d'alguna manera, amb alguna moneda semblant. I no. Jesús no genera una resposta violenta. Jesús estima, accepta, perdona. Aquest és el camí.

Havia fet advertiments diversos als seus amics: «qui vulgui ser el primer, que sigui el darrer», «he

vingut a servir i no pas a ser servit»... i d'altres. Amb tot, Jesús patí la incomprensió de la seva posició per part dels més propers, els deixebles. Tota la vida fou per a Jesús una referència constant al manament suprem de l'amor: «estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament» i «estima els altres com a tu mateix».

La missió ha de ser, doncs, una manifestació constant de l'amor. Déu ens envia al món per donar testimoni de l'amor. A tots ens toca aprendre

a estimar i, per tant, a evitar plantejaments desconfiats, elitistes i exclusivistes, perquè no fan res més que generar tensió, incomprensió i inquietuds molestes. L'Evangeli de Jesús, al contrari, ens convida a recórrer els camins del servei, l'escolta, el diàleg i el perdó.

La radicalitat de Jesús, doncs, es troba en la seva posició de combat contra el mal a partir de l'amor. No hi ha res ni ningú que doblegui el propòsit de Jesús. Em pregunto humilment: «sabríem viure fermes en l'amor?». Sabem que l'amor, per a Jesús, no és un motiu passatger. El fet d'estimar és una proposta de vida que ens porta a la plenitud, a la felicitat, a l'eternitat.

El que celebrarem aquests propers dies ens ha d'ajudar a viure, i no pas a malgastarnos. En tot cas, si hem de gastar la vida, que sigui perquè estimem de debò, sense cap mena de violència. Tot és posar-s'hi. La litúrgia serà una bona pedagogia. Acol·lim aquests dies com una veritable invitació a entrar en el misteri de l'amor. Tant allà on se celebri l'Eucaristia com en els llocs

on hi haurà celebracions de la Paraula, cuideu tots els detalls. Això ennoblirà l'assemblea, i el culte serà expressió d'una esperança que va més enllà de l'estricta lògica humana.

Creieu-me, el misteri de l'amor és sempre sobreabundant i, si el vivim segons les nostres possibilitats, però amb sinceritat, aquells que ens veuran «quedaran d'una peça», us ho asseguro.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Objectes litúrgics medievals al Museu de Lleida

El Museu de Lleida va inaugurar el 5 de març l'exposició «Instruments de l'ànima. Matèria i esperit a la Catalunya medieval», un projecte que convida a descobrir objectes de l'Edat Mitjana a Catalunya i la seva vehiculació espiritual. Estarà oberta al públic fins al 14 de juny i en s'hi podran observar una trentena de peces pròpies com relíquies, escultures, imatges pintades, objectes de metall, pergamins o peces de cristall que van actuar com a vies de vinculació entre l'ésser humà i Déu.

Es tracta de la primera exposició col·laborativa impulsada per quatre equipaments de la Xarxa de Museus d'Art de Catalunya (XMAC): el Museu de Lleida, el MEV Museu d'Art Medieval, el Museu Diocesà i Comarcal de Solsona i el Museu d'Art de Girona.

En la iniciativa els equipaments no comparteixen objectes exposats, ja que es tracta d'obres de fons propi, però sí que comparteixen concepte i museografia.

CAMINOS ABIERTOS

Quedarse de piedra

Estimados diocesanos,

Comienza la Semana Santa, la primera que compartimos. Continuamos nuestra reflexión sobre la misión, es decir, sobre la alegría de ser misioneros. Estos días van acompañados de unas celebraciones intensas y —permitidme decirlo— fantásticas. Celebramos lo que somos y lo que estamos llamados a ser: hombres y mujeres que viven amando. Y es que la Semana Santa trata de esto, de amar. He aquí lo que quisiera comentar a partir del dicho de hoy: «quedarse de piedra». Se dice normalmente cuando nos quedamos sorprendidos por alguien. Pues bien, es Jesús quien nos maravilla, y mucho.

Lo hace con sencillez, pero al mismo tiempo con radicalidad, con valentía, con autenticidad. Jesús es la expresión viva de Dios Padre, que es amor; por eso su Hijo, Jesús, es quien ama en todo momento y nos enseña cómo amar. Os lo aseguro: amar es rompedor. Este es el camino que Jesús nos indica para vivir. Es Él, Jesús, quien vive y se desvive para que entendamos que debemos conjugar siempre el verbo «amar»: en todo momento, en toda ocasión.

Jesús vivió hasta el extremo una violencia atroz, pasando por la traición, la mentira y la injusticia... Toda esta alta densidad de maldad condensaba razones más que suficientes para rebelarse, de alguna manera, con alguna moneda semejante. Y no. Jesús no genera una respuesta violenta. Jesús ama, acepta, perdona. Este es el camino.

Había hecho diversas advertencias a sus amigos: «quien quiera ser el primero, que sea el último», «he venido a servir y no a ser servido»... y otras. Con todo, Jesús sufrió la incompreensión de su posición por parte de los más cercanos, los discípulos. Toda la vida fue para Jesús una referencia constante al mandamiento supremo del amor: «ama al Señor, tu Dios, con todo el corazón, con toda el alma, con todo el pensamiento» y «ama a los demás como a ti mismo».

La misión debe ser, pues, una manifestación constante del amor. Dios nos envía al mundo para dar testimonio del amor. A todos nos toca aprender a amar y, por tanto, a evitar planteamientos desconfiados, elitistas y exclusivistas, porque no hacen más que generar tensión, incompreensión e inquietudes molestas. El Evangelio de Jesús, al contrario, nos invita a recorrer los caminos del servicio, la escucha, el diálogo y el perdón.

La radicalidad de Jesús, por tanto, se encuentra en su posición de combate contra el mal a partir del amor. No hay nada ni nadie que doblegue el propósito de Jesús. Me pregunto humildemente: «¿sabríamos vivir firmes en el amor?». Sabemos que el amor, para Jesús, no es un motivo pasajero. El hecho de amar es una propuesta de vida que nos lleva a la plenitud, a la felicidad, a la eternidad.

Lo que celebraremos estos próximos días debe ayudarnos a vivir, y no a malgastarnos. En todo caso, si tenemos que gastar la vida, que sea porque amamos de verdad, sin ningún tipo de violencia. Todo es ponerse a ello. La liturgia será una buena pedagogía. Acojamos estos días como una verdadera invitación a entrar en el misterio del amor. Tanto allí donde se celebre la Eucaristía como en los lugares donde habrá celebraciones de la Palabra, cuidad todos los detalles. Esto ennoblecerá la asamblea, y el culto será expresión de una esperanza que va más allá de la estricta lógica humana.

Creedme, el misterio del amor es siempre sobreabundante y, si lo vivimos según nuestras posibilidades, pero con sinceridad, aquellos que nos vean «se quedarán de piedra», os lo aseguro.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Carta en el Dia de l'Amor Fratern - Dijous Sant 2026

En aquest Dijous Sant, dia de l'amor fratern, l'Església ens convida a tornar al cor de l'Evangelí: el gest de Jesús que s'agenolla per rentar els peus als seus deixebles. En aquesta acció senzilla i radical se'ns revela el rostre d'un Déu que es fa servent i que s'identifica amb els més petits.

Per a Càritas, els pobres no són només destinataris de la nostra ajuda, sinó un veritable lloc teològic: l'espai on Déu parla, interpel·la i crida a la conversió. Allà on la vida és fràgil, on hi ha exclusió i sofriment, Déu ens surt a l'encontre. Com recordava el papa Francesc, els pobres no són un problema a resoldre, sinó persones a estimar, a escoltar i a reconèixer com a protagonistes de la nostra fe.

En el trobament amb els pobres, la fe deixa de ser teoria i esdevé camí, missió i compassió activa. No n'hi ha prou amb paraules boniques o discursos ben construïts: l'Evangelí es verifica en la vida concreta, en la capacitat de compartir, d'acompanyar i de comprometre'ns amb la justícia. És aquí on es mesura l'autenticitat de l'amor cristià.

Dir que Déu és amb els pobres no pot convertir-se en un consol romàntic que tranquil·litzi la nostra

consciència. És, més aviat, una crida exigent a obrir els ulls davant les desigualtats, a denunciar les estructures injustes i a treballar per transformar-les. La fe no es pot separar de la vida, ni la pregària del compromís amb els altres.

Els pobres no són un simple «tema» de la pastoral, sinó el cor mateix de l'acció evangelitzadora. Són subjectes actius que, amb la seva resiliència, la seva fe i la seva experiència quotidiana, també ens ensenyen a viure l'Evangelí.

Per això, en aquest Dijous Sant se'ns convida a revisar la nostra manera de viure la fe: celebrem l'amor de Déu només amb ritus o també amb una vida entregada? Com advertia el papa Francesc, no compartir amb els pobres els propis béns és robar-los i prendre'ls la vida.

Que la celebració del Dijous Sant es tradueixi en gestos concrets de servei, justícia i solidaritat. Només així la nostra fe serà veritablement evangèlica i el nostre amor, signe viu del Regne de Déu.

Joan Carles Nicuesa Vilardell
Delegat diocesà de Càritas

Mor mossèn Josep Antoni Ginestà a l'edat de 94 anys

El prevere Josep Anton Ginestà Creus va morir, el passat 7 de març a Lleida, a l'edat de 94 anys i després de 70 anys de sacerdoci. Nascut a Castellserà el 1931, va cursar els estudis eclesiàstics al Seminari d'Urgell i va ser ordenat sacerdot el 1955. Un any després es va incardinat a la diòcesi de Lleida, on va exercir en diverses parròquies, tot i que on va servir durant més temps va ser a la de Sant Martí de Lleida, entre 1982 i 2002. Aquell any fou nomenat canonge de la catedral, i va desenvolupar diferents càrrecs dins l'organització diocesana, especialment en l'àmbit econòmic. L'any 2010, el Sant Pare li va concedir la distinció de *Prelat d'Honor de Sa Santedat*, en reconeixement al seu llarg servei a l'Església.

Trobada de famílies de catequesi i d'esplais

El passat dissabte 7 de març es va celebrar la trobada anual de famílies de catequesi del Bisbat de Lleida, organitzada per la Delegació diocesana de Catequesi. Com és habitual cada primer dissabte de març, l'activitat va reunir pares i infants al Col·legi Episcopal en una jornada de convivència, reflexió i treball compartit. La trobada d'enguany es va desenvolupar sota el lema «Sentir-nos germans, sentir-nos comunitat», i va proposar diferents dinàmiques paral·leles adreçades als pares i als infants.

D'altra banda, més de 450 infants i joves, acompanyats de 120 monitors i monitores, van participar el mateix dia en la Trobada d'Infants i Joves dels Esplais de Lleida. Els joves de l'ESO van gaudir d'activitats tant al matí com a la tarda, mentre que els infants d'Infantil i Primària van participar a la tarda. Les activitats, ini-

cialment previstes a l'aire lliure, es van traslladar a diversos espais a causa de la pluja: el Centre d'Esplai Sant Jaume-Les Heures, el Grup de Colònies Anunciata, el Centre d'Esplai Epis i el Centre d'Esplai Albatros.

L'aportació social de la dona a l'IREL

La psicopedagoga Antonieta Mateus va impartir, el dimecres 5 de març, la conferència titulada «La dona: aportació social», organitzada per l'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL), a la sa-

la d'actes del centre. La xerrada forma part del cicle de conferències que l'IREL dedica aquest curs al paper de la dona en la construcció d'un món millor.

Durant la seva intervenció, Mateus va abordar la qüestió des de la perspectiva de l'antropologia cristiana. En aquest marc va reflexionar sobre la creació de l'home i la dona i sobre com, al llarg de la història, la relació entre tots dos ha patit una divisió que ha derivat sovint en dinàmiques de submissió i possessió de l'home sobre la dona.

La conferenciant també va subratllar la importància de la Mare de Déu com a referent del paper de la dona dins la tradició cristiana.

REFLEXIONS

Els que ploren (i III)

En aquesta societat que idolatra l'èxit està prohibit plorar, perquè el plor revela, sense embuts, la frustració i ningú vol ser assenyalat com un fracassat. L'estigma cau sobre el qui plora. Cal somriure, ensenyar les dents emblanquinades i fer piruetes davant de la càmera per donar la sensació de que tot ens va de meravella.

Tots tenim necessitat de consol. Ho confessem obertament o no, requerim ser consolats quan el nostre món es fa mi-ques i tot el que hem construït al llarg de la vida amb sang, suor i llàgrimes es dissol en el no-res.

La necessitat de consol és transversal. Ningú no se n'escapa. També els rics i els poderosos la senten en determinats moments de la seva vida. Potser no ho reconeixen, però també experimenten la solitud, la buidor, la traïció, l'abandonament dels amics i el sofriment per la pèrdua dels éssers estimats.

Hi ha patiments que cap fortuna pot alliberar. Tots necessitem ser consolats, encara que no estem entrenats, gens ni mica, en l'art de demanar-lo i, menys encara, en l'art d'oferir-lo.

No sabem com consolar els amics, ni com acompanyar-los en les seves hores fosques. Tenim massa pressa i estem massa centrats en nosaltres mateixos com per obrir-nos als altres. Per consolar, cal, abans que res, estar plenament atents als qui ens envolten, per poder detectar, per alguna esquerra, el sofriment que miren d'ocultar de la mirada aliena. Sense atenció, no hi ha possible consol.

Ens costa horrors sortir del nostre petit món, negar l'ego i transcendir-nos. Quan un fill plora o un company de feina es desfà en llàgrimes, busquem en el nostre petit diccionari mental paraules edificants i fem gestos de proximitat, però el millor consol que podem oferir a algú que està esquarterat per dins i per fora és restar en silenci al seu costat, sense jutjar-lo, sense fer valoracions, sense comparar el seu patiment amb el nostre. Hem de deixar que s'expressi, que cridi, si vol, que maleeixi —si cal— el dia que va néixer i blasfemi contra Déu.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

Commemoració del Dia de la Dona

Acció Catòlica Obrera (ACO) i la Pastoral Obrera de Lleida han commemorat, un any més, el Dia Internacional de les Dones Treballadores. En aquesta ocasió, la commemoració es va avançar a la missa del vespre del 4 de març a la parròquia de Sant Antoni Maria Claret, al barri de Balàfia, comunitat de la qual formen part membres d'un dels grups de l'ACO de Lleida. Un cop finalitzada l'Eucaristia, es va compartir el testimoni de la Joëlle, de l'illa de Reunió, que va explicar les dificultats que ha hagut d'afrontar per poder estudiar i progressar, així com el seu compromís sindical, social i familiar, sovint marcat per diverses discriminacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

30. ■ Dilluns Sant (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Is 42,1-7 / Sl 26 / Jo 12,1-11]. Sant Quirí, tribú romà, mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. ■ Dimarts Sant [Is 49,1-6 / Sl 70 / Jo 13,21-33.36-38]. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

1. ■ Dimecres Sant [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Venanci, bisbe; sant Hug, bisbe; santa Teodora, mr.; sant Nuño Álvares Pereira, rel. carmelita.

2. □ Dijous Sant [Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jo 13,1-15]. Sant Francesc de Païola (1416-1507), ermità, fund. dels Mínims (CR); santa Maria Egipcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitard; sant Nicet de Lió.

3. ■ Divendres Sant [Celebració de la Passió del Senyor: Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16; 5,7-9 / Jo 18,1-19,42]. Sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Nicetas, abat.

4. ■ Dissabte Sant. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. □ Diumenge vinent, Pasqua de la Resurrecció del Senyor (litúrgia de les hores pròpia) [Vetlla: després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6,3-

11 / Sl 117 / Mt 28,1-10. Missa del dia: Fets 10,32a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8) / Jo 20,1-9 (o bé: Mt 28,1-10). A la missa vespertina, l'Evangeli pot ser: Lc 24,13-35]. Sant Vicenç Ferrer (1350-1419), prevere dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua); santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

Diumenge de Rams o de la Passió del Senyor (A)

COMENTARI

«És veritat: Aquest home era el Fill de Déu»

La Setmana Santa té com a dues cares: una centrada en el dolor i el sofriment i l'altre en la resurrecció i la vida. Podem dir que el Diumenge de Rams ens presenta aquests dos aspectes. Comencem amb un to festiu, en la processó dels Rams, recordant l'entrada de Jesús a Jerusalem: *La gent que anava al davant i la que el seguia cridava: «Hosanna al Fill de David. Beneït el qui ve en nom del Senyor»*. Aclamació a Jesús tot i que muntava sobre una somera, no sobre un cavall, signe de poder. Ja ho deia la profecia: *El teu rei fa humilment la seva entrada, muntat en una somera*. Podem veure en aquesta escena una anticipació del que celebrarem el proper diumenge, el gran triomf de Jesús sobre la mort, quan manifestarà que és veritablement el rei de tot el món que ha vençut a la mateixa mort. Però abans d'arribar en aquesta celebració que marca tota la nostra fe, cal passar pel dolor, per la passió, per la mort. Per això a l'evangeli d'avui llegim la passió segons sant Mateu, anticipada d'alguna manera per la primera lectura: *He parat l'esquena als qui m'assotaven; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades*. Però no està sol: *El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut*. La segona lectura uneix els dos aspectes d'abaixament fins a la mort i d'exaltació per damunt de tot: *Jesucrist s'abaixà, i es feu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra reconegui que Jesucrist és Senyor a glòria de Déu Pare*. La passió ens recorda a tots que podem ser traïdors com Judes o negar Jesús com Pere o al contrari portar la creu com el Círiac o confessar Crist com fan el centurió i els soldats: *Aquest home era Fill de Déu o acceptar la voluntat del Pare: Si aquest calze no pot passar sense que jo el begui, que es faci la vostra voluntat*. La passió és humilitat, paciència, confiança en Déu, acceptació de la seva voluntat, portar la creu, renúncia, pobresa, amor fins a la mort.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella perquè escolti com un deïxeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

► Salm responsorial (21)

R. Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

► Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Mateu (Mt 26,14-27,66) (Fragment final)

Arribats en un indret anomenat Gòlgota —que vol dir «lloc de la Calavera»—, li donaren a beure vi barrejat amb fel; ell el va tastar, però no en volgué beure. Després de crucificar-lo, es repartiren els seus vestits jugant-se'ls als daus. I s'estaven asseguts allà custodiant-lo. Damunt el seu cap havien posat escrita la causa de la seva condemna: «Aquest és Jesús, el rei dels jueus.» Juntament amb ell foren crucificats dos bandolers, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra. Els qui passaven per allí l'injuriaven movent el cap amb aires de mofa i dient: «Tu que haves de destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't a tu mateix, si ets Fill de Déu, i baixa de la creu!»

Igualment se'n burlaven els grans sacerdots, amb els mestres de la Llei i els notables, tot dient: «Ell que va salvar-ne d'altres, a si mateix no es pot salvar. És rei d'Israel: que baixi ara de la creu i creurem en ell! Ha confiat en Déu: que l'alliberi ara, si tant se l'estima! Ell, que va dir: «Soc Fill de Déu!»

Els bandolers que havien estat crucificats amb ell l'insultaven de la mateixa manera.

Des del migdia fins a les tres de la tarda es va estendre una foscor per tota la terra. I cap a les tres de la tarda, Jesús va exclamar amb tota la força: «Elí, Elí, ¿lemá sabactani?» Que vol dir: «Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?»

En sentir-ho, alguns dels qui eren allí deien: «Aquest crida Elies.» De seguida un d'ells correu a prendre una esponja, la xopà de vinagre, la clavà en una canya i la hi donava perquè begués. Els altres deien: «Deixa, a veure si ve Elies a salvar-lo.»

Però Jesús tornà a cridar amb tota la força, i va exhalar l'esperit.

Llavors, la cortina del santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix, la terra tremolà, les roques s'esberlaren, els sepulcres s'obriren, i molts cossos dels sants que hi reposaven van ressuscitar; sortiren dels sepulcres i, després de la resurrecció de Jesús, van entrar a la ciutat santa i s'aparegueren a molts. El centurió i els qui amb ell custodiaven Jesús, veient el terratrèmol i tot el que havia passat, van agafar molta por i deien: «És veritat: aquest era Fill de Déu.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 50,4-7)

El Señor Dios me ha dado una lengua de discípulo; para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabila el oído, para que escuche como los discípulos. El Señor Dios me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espalda a los que me golpeaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes y salivazos. El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

► Salmo responsorial (21)

R. Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo Jesús, siendo de condición divina, no retuvo ávidamente al ser igual a Dios; al contrario, se despojó de sí mismo tomando la condición de esclavo, hecho semejante a los hombres. Y así, reconocido como hombre por su presencia, se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo exaltó sobre todo y le concedió el Nombre-sobre-todo-nombre; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

► Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Mateo (Mt 26,14-27,66) (Fragmento final)

Cuando llegaron al lugar llamado Gòlgota, que significa «lugar del Cráneo», le dieron de beber vino con hiel. Él lo probó, pero no quiso tomarlo.

Después de crucificarlo, los soldados sortearon sus vestiduras y se las repartieron; y sentándose allí, se quedaron para custodiarlo. Colocaron sobre su cabeza una inscripción con el motivo de su condena: «Este es Jesús, el rey de los judíos».

Al mismo tiempo, fueron crucificados con él dos ladrones, uno a su derecha y el otro a su izquierda.

Los que pasaban, lo insultaban y, moviendo la cabeza, decían: «Tú, que destruyes el Templo y en tres días lo vuelves a edificar, ¡sálvate a ti mismo, si eres Hijo de Dios, y baja de la cruz!».

De la misma manera, los sumos sacerdotes, junto con los escribas y los ancianos, se burlaban, diciendo: «¡Ha salvado a otros y no puede salvarse a sí mismo! Es rey de Israel: que baje ahora de la cruz y creeremos en él. Ha confiado en Dios; que él lo libre ahora si lo ama, ya que él dijo: «Yo soy Hijo de Dios».

También lo insultaban los ladrones crucificados con él.

Desde el mediodía hasta las tres de la tarde, las tinieblas cubrieron toda la región. Hacia las tres de la tarde, Jesús exclamó en alta voz: «Elí, Elí, ¿lemá sabactani», que significa: «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?». Algunos de los que se encontraban allí, al oírlo, dijeron: «Está llamando a Elías». En seguida, uno de ellos corrió a tomar una esponja, la empapó en vinagre y, poniéndola en la punta de una caña, le dio de beber. Pero los otros le decían: «Espera, veamos si Elías viene a salvarlo».

Entonces Jesús, clamando otra vez con voz potente, entregó su espíritu.

Inmediatamente, el velo del Templo se rasgó en dos, de arriba abajo, la tierra tembló, las rocas se partieron y las tumbas se abrieron. Muchos cuerpos de santos que habían muerto resucitaron y, saliendo de las tumbas después que Jesús resucitó, entraron en la Ciudad santa y se aparecieron a mucha gente.

El centurión y los hombres que custodiaban a Jesús, al ver el terremoto y todo lo que pasaba, se llenaron de miedo y dijeron: «¡Verdaderamente, este era el Hijo de Dios!».